

af Sognet, dels af fremmede, og som ikke havde noget Hjem, men bleve holdte i deres Pladser for at gøre Tjeneste, medens det kom i anden Række, om de lærte noget, som bleve saa tidlig udskrevne. Jeg fremførte det, fordi jeg i sin Tid havde gjort mit yderste, fordi jeg gerne vilde lære saa meget, jeg kunde, og Stedets Præst gjorde det for øvrigt ogsaa, men det var umuligt at faa Lov at blive. Dette satte saadant Nag og Bitterhed hos mig, at jeg har fulgt dette Forhold temmelig omstændelig, og jeg er derved kommen til det Resultat, at det gennemgaaende er Sognebørn og Børn, der ikke have Familie eller nogen, der kunne tage sig af dem, der blive udskrevne med 13 Aars Alderen. Jeg finder, det er urigtigt og udemokratisk, og har derfor fremført det, men jeg har ikke villet fremføre det som Bevis for, at jeg havde lært at læse og skrive ved 13 Aars Alderen. Men det er gaaet mig, som det er gaaet det ærede Medlem ved en anden Lejlighed, jeg naaede senere at komme med.

H. Holm: Jeg tænker, at Tinget vil forstaa, at der ikke er stor Opfordring for mig til at følge det Spor, som det ærede Medlem slog ind paa. Vi skulle jo drøfte Skoleloven. Men den ærede sidste Taler synes at ville have os til at drøfte hans Person. Det skal jeg vel afholde mig fra. Det ærede Medlems Svar til mig gik gennemgaaende paa den Melodi: „Det kan du selv være!“ Men paa den Maade kunde vi komme til at føre en ret naragtig Diskussion. Det ærede Medlem sluttede sine Bemærkninger over for mig med nogle lidt dunkle Udtalelser, der mindede mig om Jesper Ridefogeds bekendte Ord, at han var villig til at bevise sin Modstander over, enten i Kaarde eller med tørre Hug. Men jeg svarer som Modstanderen: Jeg er en Tjener af begge Dele. Jeg ønsker ikke denne rent personlige Diskussion fortsat og vil blot sige til det ærede Medlem, at naar han mener, at jeg gjorde ham ansvarlig for, hvad der stod i visse Blade, saa har jeg ikke tænkt at gøre det. Jeg har overhovedet ikke tænkt paa at gøre det ærede Medlem ansvarlig for noget som helst.

J. C. Christensen: Skønt Tiden er meget fremrykket, har jeg dog nogle Bemærkninger, som jeg synes, at jeg skylder at fremsætte i Anledning af den Diskussion, der har været ført nu i to Dage. Det mærkværdigste, der efter min Mening er fremkommet, er det, at det ærede Med-

lem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har taget Afsked med den Stilling, Folketinget har indtaget i denne Sag. Det viser altsaa, at hvis Folketinget faar Sagen ført igennem i den Form, som det i Hovedsagen har givet den tidligere, bliver det alene Venstre, der kommer til at holde Kampen ud, thi Højre og det ærede Medlem — og sagtens hans Partifæller med — ere jo paa dette Punkt gaaede sammen. Det ærede Medlem undskylder Landstinget, han gør mere: han roser Landstinget for den Resignation, det har vist. Er det nu en saa stor Resignation, det har vist? Landstinget har, hvad Kaldelsesretten angaar, vist, at naar det ikke kan komme Befolkningens Ret til Livs paa dette Punkt, faar det endelig ogsaa være det samme. Det, vi opnaa med den Kaldelsesparagraf, vi have sat ind i Lovforslaget, er kun, at vi bevare den Ret, Befolkningen har haft hele Tiden, men som man ved en tvivlsom Fortolkning har gjort Forsøg paa at tage fra den. Det er det hele, og hele den drøje Vej, det ærede Medlem talte om, at Landstinget har maattet gaa, bestod blot deri, at Landstinget har sagt som saa: ja, lad saa Befolkningen endelig for en Gangs Skyld beholde den Ret, den nu har haft i over 40 Aar. Jeg synes ikke, der er særlig Grund, navnlig ikke for Folk, som kalde sig Demokrater, til at rejse sig op og rose Landstinget for den Sags Skyld. Hvad vi ønske, er kun at faa Lovforslaget forbedret paa et Par væsentlige Punkter foruden paa nogle Smaapunkter, som ikke have saa stor Betydning. Det er ogsaa det, vi tidligere have ønsket, og det er det, det ærede Medlem har sagt, at han ikke vilde være med til, idet han tager Afstand fra de Bestræbelser, som han i øvrigt tidligere har været med til. Der har under Forslagets Behandling været fremført forskellige Bemærkninger om denne Sag. Der har været udtalt, at naar man fik dette Lovforslag ført igennem, frygtede man for, at Skolen i Fremtiden mere end hidtil skulde faa Karakteren af en Statskole. Jeg tror, at denne Frygt er noget ubegrundet, og at Skolens Virkemaade ikke vil blive en anden, fordi Læreren faar 13½ pCt. Lønningstillæg. Det er sikkert nok, at Tilsynet bliver ganske det samme; der bliver ikke forandret noget ved Loven.

Jeg har netop i Anledning af Lønningssforholdene Lyst til at gøre opmærksom paa, hvorledes den økonomiske Side af dette Lovforslag stiller sig. De sidste Oplysninger, vi have faaet derom, bleve givne i Fjor fra Ministeriets Side. Vi have